

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : **Ἑσωτερικοῦ :**
 Ἑτησία δρ. 8,— Ἑτησία φρ. 10,—
 Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 35

«Σταθῆτε! τοὺς ἐφώναξεν ὁ Μπόμπης· σταθῆτε!» (Σελ. 278, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Γρήγορα! διέταξεν ὁ διοικητής· σεῖς, Ντελόμ, με τοὺς φρουροὺς σας, εἰς παράταξιν μάχης εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν!

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξηφανίσθη.

— Σὺ, Μπόμπη, ἐξηκολούθησεν ὁ διοικητής, τρέξε γρήγορα νὰ πῆς στοὺς Ἀπομάχους τῆς αὐλῆς τοῦ Ταμείου, νὰ ἐτοιμασθῶν νὰ πυρβολήσουν αὐτοὺς τοὺς λυσσασμένους.

— Νὰ τοὺς πῶ νὰρχίσουν ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ, εἰσιμος νὰ ὀρμήσῃ.

— Ὁχι! ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ διοικητής· νὰ περιμένουν. Ἐπιτέλους οἱ τρεῖς αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀκόμη τόσο ἐπιφοβεῖ!

Ὁ Μπόμπης ἔτρεξε νὰ διαβιβάσῃ τὴν διαταγὴν, μολονότι δὲν τὸν ἱκανοποιούσε διόλου.

— Ἀς εἶνε! ἐμουρμούριζε τρέχων· ἂν ἤμουν ἐγὼ διοικητής, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε ἀρχίσῃ τὸ κανονίδι!..

Δυστυχημένη Νανέττα!

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, μόλις ἐφθασεν εἰς

τὸν δεῦτερον πύργον, εἶδε τὴν γέφυραν πίπτουσαν. Καὶ τὸν παρέσυρεν ἡ δίνη τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ φρουρίου, οἱ ὅποιοι ἐσπεύδον νὰ συνταχθῶν, διότι τὸ πλῆθος, με κραυγὰς θριάμβου, ὠρμούσε πρὸς τὴν ἀλωθεῖσαν γέφυραν.

Ὁ Μπόμπης ἐπέστρεψε με ὅλην του τὴν ταχύτητα, διὰ νὰ φέρῃ αὐτὴν τὴν εἰδησιν εἰς τὸν διοικητήν. Ἀλλ' ἐνῷ ἤτοιμάζετο νὰ ἀναβῇ τὴν κλίμακα τοῦ πύργου τῆς Καπέλλας, (πορικλητείου), ἤκουσε κραυγὰς παιδικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐκάλουν πρὸς βοήθειαν.

— Μπᾶ! ἔκαμε σταματῶν· ἐγὼ γνωρίζω αὐτὴ τὴ φωνή...

Κ' ἐπέστρεψεν ὀπίσω, εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν, ὅπου φρικτὸς θέαμα παρυστάθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐκατοντὰς ἐπιδρομέων, οἱ ὅποιοι εἶχον κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσουν διὰ τῆς ριφθείσης γεφύρας, περιστοιχίζαν ἕνα κοριτσάκι δέκα-δώδεκα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Μπόμπης ἐγνώρισεν ἀμέσως.

Ἦτο ἡ Νανέττα, ἡ κόρη τοῦ καλοῦ Μπριού. Παρκαύσασα τὰς δια-

ταγὰς τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπρησγολημένος ἄλλου, ἡ μικρὰ εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε.

Οἱ πρῶτοι ποὺ κατῴρθωσαν νὰ εἰσελθουν, τὴν ἤρσαν ἐκεῖ, καρφωμένην ἀπὸ τὸν φόβον της, νὰ τοὺς κυττάξῃ ἀμίλητη.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους ἐκείνους κτηνανθρώπους, ποὺ εὐρίσκονται πάντοτε ἀνακατεμένοι με τοὺς καλοὺς πολίτας, εἰς ὅλα τὰ λαϊκὰ κινήματα, εἶχε πιάσῃ τὴν μικρὰν ἀπὸ τὸ χέρι· ἐφώναζε:

— Τὴν γνωρίζω!.. Εἶνε ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ!.. Εἶνε ἡ δεσποινὶς Λωναί!

Οἱ ἄλλοι περιεκύκλωσαν σπενῶς τὴν μικρὰν καὶ κάποιοι ἐπρότεινε:

— Τὴν κρατοῦμε ὡς ὄμηρο;

— Καλλίτερα νὰ τὴν κάψουμε! εἶπεν ἕνας ἄλλος. Ἀμα ὁ διοικητής θὰ ἰδῇ νὰ ψήνουν τὴν κόρη του, θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Μερικοὶ διεμαρτυρήθησαν· ἀλλὰ καμμιὰ δωδεκαριά ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους ἐπιδρομαῖς ἤρπασαν τὴν Νανέτταν, ἡ ὁποία εἶχε λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν φόβον της, καὶ τὴν ἐξήπλωσαν εἰς ἓν ἀχύρινον στρῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχαν βγάλῃ ἀπὸ τὸ φυλακεῖον.

«Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, φέρων τὴν μικρὰν του φίλην...»
 (Σελ. 278, στ. α')

Ένας είχε βάλει κηλόα φωτιάς εις αυτό το στρώμα, όταν ο Μπόμπης, έλκυσθεις από τας φωνάς, έτρεξε εις την αὐλήν και ώρμησε γενναίως πρὸς τοὺς ζημίους.

— Σταθίτε! τοὺς ἐφώναζε· σταθίτε!

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ παιδίου ἐκείνου ἔκαμε τοὺς καλοὺς πολίτας νὰ ἐντραποῦν, διότι παρεσύροντο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς κακούργους, εἰς τοιαύτας θηριωδίας.

— Έχει δίκην το παιδί! εἶπεν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, πατὼν ἐπὶ τοῦ στρώματος, διὰ νὰ τὸ σβύσῃ. Αὐτὰ δὲν εἶνε πράγματα ἄξια τοῦ Ἑθνους!

— Μὰ εἶνε ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ! ἀνέκραξεν ἕνας μαῦρος, ἡμίγυμνος. Πρέπει νὰ πληρώσῃ τῆς ἀμορτίες τοῦ πατέρα της, ποὺ αὐτὸς δὲν διατάζει καθόλου νὰ σκοτώνῃ τὸν λαό!

— Ἡ Νανέττα δὲν εἶνε κόρη τοῦ κ. Λωναί, εἶπε δυνατὰ ὁ Μπόμπης. Εἶνε κόρη τοῦ δεσμοφύλακος Μπριού, ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν ἔκαμε ποτὲ κακὸ σὲ κανένα.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπροκάλεσαν κάποιον διαταγμὸν, ἀκόμη και μετὰ τῶν ἀγριωτέρων. Τούτου ἐπαφελήθη ὁ Μπόμπης διὰ νὰ σηκώσῃ τὴν Νανέτταν εἰς τὴν ἀγκυλίαν του και νὰ φύγῃ με τὴν λείαν του, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς.

Ὁ μικρὸς τζόκευ, φέρων τὴν λιπόθυμον φίλην του, ἔφθασε πρὸς τὴν μέσῃ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὴν πρῶτην αὐλὴν ἀπὸ τὴν δευτέραν.

Ένας ἀξιωματικὸς ποῦ τὸν ἐγνώρισε, τοῦ ἠνοιξεν ἀμέσως, και συγχρόνως ἔδωσε μίαν διαταγὴν.

Ένα κανόνι, στημένον πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος, ἐτράνταξε τὸν ἀέρα με τὸν κρότον του· ἐσάρωσε τὴν πρῶτην αὐλὴν με τὰ μυδράλλιά του.

Τρεῖς νεκροὶ και πέντε ἑξ πληγωμένοι ἔπεσαν κάτω. Οἱ ἐπιδρομεῖς τοὺς ἀπεκόμισαν ἀμέσως και βολαὶ σιγῇ διεδόχθη τὸν κρότον τῆς κανονιάς.

Έν τῷ μεταξύ, ὁ μπάρμπα Μπριού, με δακρυσμένα μάτια, ἐνηγκαλίζετο και κατεφίλει τὴν κόρην του, καθὼς και τὸ γενναῖον παιδί ποὺ τὴν εἶχε σώσει.

— Μπόμπη μου! τοῦ ἔλεγε, εἶσαι παλληκάρη! Τώρα πιά ἐμεῖς εἴμαστε ἐνωμένοι και σὴ ζωὴ και στὸ θάνατο!

— Μάλλον στὸ θάνατο, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ, δείχνων τοὺς ἐπιδρομεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπανήρχοντο πολυπληθεῖς, συμπαιγνίς, και κατέκλυζαν τὴν πρῶτην αὐλὴν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ οὔτε βελόνη.

Τρομάξαντες πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸν κανονιοβολισμὸν τῆς φρουρᾶς, οἱ ἐπαναστάται εἶχον ἀναθαρρήσῃ ταχεῶς και τώρα προσέβαλλον τὴν δευτέραν γέφυραν διὰ πυρὸς και σιδήρου.

Αἱ τελευταῖαι διαταγαὶ τοῦ Διοικητοῦ.

Μετὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Νανέττας, ὁ Μπόμπης ἔτρεξε νὰναλάβῃ τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ διοικητοῦ, τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Διοικητηρίου, συντάσσοντα τὴν ἀσθενή φρουρὰν τῶν Ἑλλετῶν του.

— Τί ἐγείνης ἐσύ; ἠρώτησε τὸν ὑπαπιστήν του· ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν πρῶτην αὐλὴν, ἔξωχώτατε.

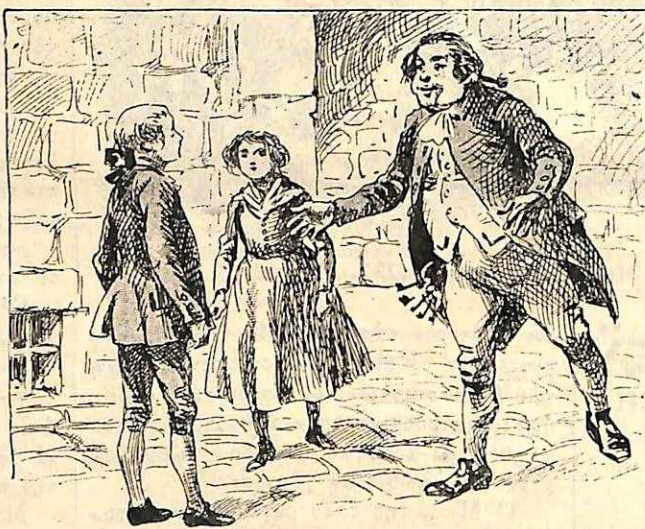
— Ὑπεχώρησαν;

— Μόνο μιά στιγμὴ· ἀλλὰ πάλι ἡ αὐλὴ εἶνε μαῦρη ἀπὸ τὸ πλῆθος. Τώρα προσπαθοῦν νὰ ἐκβιάσουν τὰ κάγκελα.

Ὁ κ. Λωναί ἔγεινε κάτωχωρος.

Ἄ'Εμπρός! ἐπιθύρισε· δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος... Εἶνε φοβερό, ἀλλ' αὐτοὶ με ἀναγκάζουν...» Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόμπην, τῷ εἶπε:

— Τρεῖς ἀπάνω και πῆς νὰ ρίχνουν τουφέκια και κανόνια ἀκατάπαυστα.

«Ἡ Βαστίλλη ἐκυριεύθη... τί θὰ γίνωμε 'μεῖς;» (Σελ. 279, στ. α')

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

Ὁ μικρὸς ἀνέστη τρέχων τὴν κλίμακα τοῦ πύργου και ἐξηφανίσθη.

Ὁ κ. Λωναί ἐστάθη ὀλίγας στιγμάς, τείνων τὸ αὐτί και περιμένων νὰκούσῃ τὸν κανονιοβολισμὸν ποὺ διέταξεν· ἀλλὰ δὲν ἠκούετο τίποτε.

— Ὁ μικρὸς δὲν θὰ ἐνόησε τὴ διαταγὴ μου! ἐπιθύρισε με κίνημα ἀνυπομονησίας.

Καὶ ὑποτάχθη νὰναβῇ εἰς τὸ δῶμα, διὰ νὰ δώσῃ ὁ ἴδιος τὴν διαταγὴν τῆς ἀμύνης.

Εἰς τὴν κλίμακα συνήντησεν ἕνα οὐλαμὸν ἀπομάχων, οἱ ὁποῖοι κατέβαιναν.

Τοὺς ἐσταμάτησε και τοὺς εἶπε ζωηρῶς:

— Μὰ δὲν σὰς ἔφεραν λοιπὸν τὴν διαταγὴ μου; Στὰ κανόνια σας γρήγορα και πῦρ!... Πῦρ παντοῦ!... Γιατί λίγο ἂν ἀργήσωμε ἀκόμη...

Καὶ διεκόπη, ἐκπληκτος πρὸ τῆς στάσεως τῶν στρατιωτῶν. Ἀκίνητοι, με

χαμηλωμένην τὴν κεφαλὴν, ἔδειχναν ὅτι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πολεμήσουν.

Ὁ κ. Λωναί δὲν ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ βσιζεῖται ἐπὶ τῆς φρουρᾶς του, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἦτο ἀρκετὰ ἀνεπαρκὴς διὰ νὰντιμετωπίσῃ τὸ μανιῶδες και ὀλον ἐπερχόμενον πλῆθος.

— Καλὰ, εἶπεν. Ἀφοῦ ἔτσι ἐννοεῖτε τὸ καθήκόν σας, ξιῦρω τί μοῦ μένει νὰ κάμω.

Καὶ στραφὼς τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἀπειθεῖς στρατιώτας του, ὁ διοικητὴς κατέβη πάλιν εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἐσθασεν ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἐθράυετο τὸ κιγκλιδῶμα τοῦ δευτέρου περιβόλου και ὁ λαὸς ἦτο ἐτοιμος νὰ εἰσδρῇ.

Τότε ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης, ἐνόησεν ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθη. Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέζητε, τὸν ἐπλησίασεν, ἐρωτῶν ἂν ἔχῃ νὰ τῷ δώσῃ διαταγὰς.

— Διαταγὰς; εἶπεν ὁ κ. Λωναί, ναι, τῆς και ἀποθαρρυσμένος. Εἶνε περιττόν. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ Βαστίλλη θὰ εἶνε στὰ χεῖρια των... Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω διαταγὰς.

Καὶ ἔξαφνα προσέθεσε ζωηρότερα:

— Ἡ μάλλον, ναί... ἔχω ἀκόμη μιά διαταγὴ, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀκούσῃς· γιὰ τὸ καλὸ σου θὰ σοῦ τὴν δώσω.

— Μὰ βεβαίως θὰ τὴν ἀκούσω, κύριε διοικητά! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

— Λοιπὸν, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ δωματίόν σου, νὰ βρῇς τὸν μπάρμπα-Μπριού και νὰ τοῦ πῇς νὰ σὲ διπλοκλειδῶσῃ ἀμέσως.

Ὁ Μπόμπης ἔγεινε κατακόκκινος.

— Ὡστε, ἠρώτησε, δὲν ἔχετε πλέον ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, κύριε διοικητά;... Ἐγὼ ὅμως, ὅτι μοῦ εἶπατε, τὸ ἔκαμα. Τί παῖω τώρα, ἂν οἱ στρατιῶται δὲν ἤθελαν νὰ ρίξουν οὔτε κανόνια οὔτε τουφέκια;

— Ἀπεναντίας, ὑπέλαθεν ὁ κ. Λωναί μειδιῶν, ἐπειδὴ σὲ ξέρω καλὸ και τίμιον παιδί, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ παρασύρω στὸν ὀλεθρὸ ποὺ μᾶς περιμένει. Εἶσαι φυλακισμένος, Μπόμπη, και σὲ συμφέρει νὰ μείνῃς. Ἀπὸ ὅλους μας ἐδῶ-μέσα μόνον οἱ φυλακισμένοι θὰ σωθοῦν. Ἀκούσέ με, παδί μου, και πῆγαινε νὰ κλειδωθῇς!

Ὁ Μπόμπης ὑπήκουσε· ἐκὼν-ἄκων διηυθύνθη πρὸς τὸ δωματίόν του.

Εἰς τὸ κεφαλόσκαλον τῆς δευτέρας Μπερτιωτέρας, συνήντησε τὸν Μπριού και τὴν Νανέτταν, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθῃ κάπως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ποὺ ἐδοκίμασε.

Μόλις εἶδε τὸν μικρὸν τζόκευ, ἔτρεξε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του, λέγουσα:

— Ἐσύ, Μπόμπη μου, μ' ἔσωσες!

Ὁ δυστυχὴς Μπριού, κατασυγκεινημένος, τῷ ἔκαμεν ἐπίσης θερμὰς ἐυχαριστίας.

— Ναί, ἔλεγε, σπογγίζων τὰ δάκρυά του, χάρις εἰς ἐσέ, καλὸ μου παιδί, ἔχω ἀκόμη τὴ Νανέττα μου... Ἀλλὰ, ὡς πότε;... Πάει, ἐτελείωσαν ὅλα!.. Ἡ Βαστίλλη ἐκυριεύθη. Τί θὰ γίνωμε τώρα ἐμεῖς;

Ἀφοῦ πορηγόρησεν ὅπως ἠμποροῦσε τὸν δυστυχὴ δεσμοφύλακα, ὁ Μπόμπης τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ νὰ τὸν διπλοκλειδῶσῃ εἰς τὸ δωματίόν του.

Ὁ Μπριού ἐσηκώθη ἀμέσως και ἐτράβηξε τὴν δέσμη τῶν κλειδῶν, τὴν ὁποῖαν προσεπάθει ἀπὸ τινος νὰ κρύπτῃ κάτω ἀπὸ τὸ ροζόν του.

— Ὁ κ. διοικητὴς ἔχει δίκην, εἶπε. Ἐχεις τύχη ἐσύ. Εἶσαι φυλακισμένος και δὲν ἔχεις νὰ φοβῇς τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία. Ἀπεναντίας μάλιστα!

Ἐπειτα, λαμβάνων τὸν μικρὸν το φίλον ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἐξηκολούθησε:

— Ἐλα, Μπόμπη! εἰλήσέ με... φίλησε καὶ τὴ Νανέττα και πᾶμε γρήγορα εἰς τὴν κάμαρά σου. Ἀνυπομονῶ νὰ σὲ ἰδῶ κλεισμένο, δηλαδὴ σωμένο!

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐννοοῦσε καλὰ διὰ ποῖον λόγον ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν, ἐπέμεναν νὰ φυλακισθῇ. Εἶχεν ὅμως ἐμπιστοσύνην τὸσον εἰς τὸν κ. Λωναί, ὅσον και εἰς τὸν μπάρμπα-Μπριού.

Ἐρίφησε τὸν προσωπᾶν τῆς Νανέττας, κάτωχρον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, και ἤκοκλύθησε τὸν δεσμοφύλακα εἰς τὸ δωματίόν του.

Πρὶν κλείσῃ τὴν βαρεῖαν θύραν, ὁ Μπριού, με ἱκετυτικὴν φωνήν, εἶπεν εἰς τὸν νεαρόν του προστατευόμενον:

— Ὅταν θὰ ἔλθουν σὲ λίγο, παρακάλεσέ τους νὰ μὴ μᾶς πειράξουν, και μένα, και τὴ γυναῖκα μου, και τὰ παιδιὰ μου. Πῆς τους ὅτι ἀνοιγακ' ἐκλείνα τῆς πόρτες τῶν φυλακισμένων, ὅπως εἶχα χρέος, ἀλλ' ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμα κακὸ, οὔτε σὲ σένα, οὔτε σὲ ἄλλον.

— Ναί, μπάρμπα-Μπριού, ἀπεκρίθη ὀλοπρόθυμος ὁ μικρὸς τζόκευ· θὰ τοὺς τὰ 'πῶ δὲν αὐτὰ, γιατί' εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀληθινὴ ἀλήθεια!.. Ἐπειτα, γιατί' τάχα νὰ σὰς πειράξουν;

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰποκριθῇ, καὶ θλίψας διὰ τελευταίαν φρον τὴν χεῖρα τοῦ Μπόμπη, ἐξῆλθεν.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἤκουσε τὸν γρότον τῆς κλειδῶς· εὐρέθη μόνος εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ δωματίου του, ποὺ διεδέχθη ἀποτόμως τὸν ὀρυμαγδὸν τῆς μάχης, τὴν ὁποῖαν παρηκολούθει ἀπὸ τὸ πρῶν.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ὁ λαὸς, ἐκπληκτος ἀκόμη διὰ τὴν εὐκολον νίκην, εἰσῆρχετο εἰς τὸν τρίτον πύργον τῆς Βαστίλλης.

Οἱ πρῶτοι ἐπιδρομεῖς, οἱ πρὸ ὀλίγου τὸσον ζωηροὶ και θορυβώδεις, συνελθόντες τώρα πρὸς ἀλλήλους, σιωπηλοὶ, συγκεκινημένοι, μὴ δυνάμενοι νὰ πιστεύσουν ὅτι ἔφεραν εἰς πέρας τὸ παράτολμόν των ἐγχείρημα.

Περίφοροι ἐπερίμεναν καμμίαν ἐξαφνικὴν ἀντεπίθεσιν. Ἀλλὰ τὸ φρούριον δὲν ἠύνητο διόλου. Οἱ πύργοι ἀπέμενον ἄφρονι και οὔτε ἕνας στρατιώτης δὲν παρουσιάετο νὰ τοὺς φράξῃ τὸν δρόμον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλῆθος ἀνεθάρρυνε. Καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰσώρμησεν εἰς ὅλας τὰς κενὰς αὐλὰς, τὰς κατέκλυσεν ὡς ποταμὸς ἐκ χειλίδων, και μία ἰαχὴ θριάμβου ἀνεδόθη ἀπὸ ἑκατοντακισχίλια στήθη!..

Ἡ Βαστίλλη εἶχεν ἀλωθῇ, ὁ δὲ δυστυχὴς διοικητὴς Λωναί, συλλυγθὴς, ἀρπασθεὶς ἀπὸ χιλιάς μανιώδεις χεῖρας, ἀπήγετο ἐν τῷ μέσῳ ἀγρίων κραυγῶν:

— Εἰς θάνατον! εἰς τὸ δημαρχεῖον! Ἐνῶ μέρος τοῦ πλῆθους ἐξῆρχετο ἀπὸ τὸ φρούριον, φέρων τὸ ζωντανὸν ἐκείνον τρόπανον, τὸν διοικητὴν τῆς Βαστίλλης, τὸ ἀπυρόντων κατέκλυε τὸ κτίριον· ἐξέχυνετο εἰς ὅλα του τὰ διαμρίσματα. Παντοῦ ἀντήχουν κραυγαὶ θριαμβοῦ και ἐπινίκια ἄσματα. Ἡ Βαστίλλη εἶχεν ἀλωθῇ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΗΡΩΣ

Ζιροφλέ.

Ὁ Μπόμπης, κλεισμένος εἰς τὸ δωματίόν του, προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί συνέβαινε, ἀλλ' ὁ ἔξωθεν θόρυβος δὲν ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ. Οἱ τοῖχοι τῆς Βαστίλλης ἦσαν τὸσον χονδροί!

Κ' ἐξηκολούθει νὰπορῇ διατὶ ἡλῶθη ἡ φυλακὴ τοῦ Κράτους, καὶ τί ἐγύρευεν ὁ λαός, και διατὶ ὁ διοικητὴς του και ὁ δεσμοφύλαξ ἐπέμεναν νὰ τὸν ἔχουν κλεισμένον...

Ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφισαν νὰπορῇ πολλὴν ὥραν. Τώρα ἀκούει βήματα ἀνθρώπων εἰς τὸν διάδρομον. Εἶνε ὁ λαός, ζητῶν τοὺς φυλακισμένους, διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.

Ἀλλὰ τί φυλακισμένους; Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, ὁ ἐλευθερωτὴς λαὸς τῶν Παρισίων δὲν ἤρυν εἰς ὅλην τὴν ἀπέραντον ἐκείνην Βαστίλλη, πορὰ μόνον ἐπτά: Τέσσαρας παραχαράκτας, ἕνα νέον, τὸν κόμητα Σπιάζ, ἐνοχον τερατωδῶν ἐγκλημάτων, ἄξιον θανάτου, και δύο τρελλοὺς, οἱ ὁποῖοι θὰ μετεφέροντο μετ' ὀλίγον εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

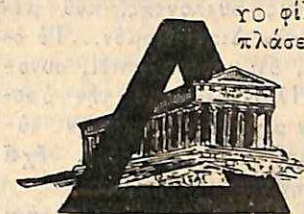
Οἱ νικηταὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι δὲν ὑπῆρχον και ἄλλοι εἰς τὸ φοβερόν φρούριον, τὸ ἐποῦν ὁ λαϊκὸς θρόνος παρῆνε πάντοτε γεμάτον ἀπὸ τὰ δυστυχὴ θύματα τοῦ δεσποτισμοῦ, τῶν τυράννων...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ο φίλοι τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, μοῦ ἔγραψαν συγχρόνως νὰ τοὺς γύσω τὴν ἰδίαν ἀπορίαν. Ἡ ἀπορία ἐπομένως πρέπει νὰ ἐγεννήθη εἰς πολλούς. Καὶ ἰδοὺ ποία εἶνε: Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, ὅπου σὰς ὤμιλητα περὶ τοῦ μικροῦ ἐθελοντοῦ Ἡλίας, ἀνέφερα εἰς τὸ τέλος τὰ λόγια ποὺ εἶπεν ἡ κ. διευθύντρια τοῦ Ἀρσακείου εἰς τοὺς Προσκόπους: « Παιδιά, πάρτε τον γιὰ παράδειγμα! » Καὶ προσέθεσα, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλος ἐπίλογος εἰς τὴν ἐπιστολήν μου. Οἱ φίλοι μας τώρα μ' ἐρωτοῦν:

Τὸ ἴδιον θὰ ἔλεγα κ' ἐγὼ εἰς τὰ παιδιά τῆς Διαπλάσεως: « πάρτε τον γιὰ παράδειγμα! » Καὶ τὸ εὐρίσκω σωστόν, φρόνιμον πρᾶγμα, νὰ πηγαίνουν ἐθελονταὶ παιδιά δεκαπέντε μόλις ἐτῶν—ἐστὼ και ὀλίγον μεγαλήτερον, —και νὰ τὸ σκάσουν κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των, νὰφύγουν τοὺς γονεῖς των, τὰ μαθήματά των, και νὰ γράφουν ἔξωθεν εἰς τὸν πατέρα των: « Μὴ φοβᾶσαι καθόλου! τώρα εἶμαι στρατιώτης »;

Νὰ σὰς ἐξομολογηθῇ τὴν ἀμαρτίαν μου; Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μία ἀπορία, μία ἐρώτησις ἀναγνώστου, με φέρει εἰς τὴν ἀμαρτίαν. Καθαυτὸ δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ! Νὰ 'πῶ ὅχι, τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ κάμουν τοῦ κεφαλιοῦ των, δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τὸσφ τρυφερὰν ἡλικίαν, και μάλιστα κρυφὰ, χωρὶς τὴν ἀδείαν τῶν γονέων των; Ὁ μὲν 'πῶν με τὸ δικό των: Τί ἐχρειάζετο λοιπὸν ἡ θωμαστικὴ βιογραφία τοῦ κ. Ἡλίας, με τὰ λόγια τῆς κ. Βαρουζάκη ὡς ἐπίλογον;.. Νὰ 'πῶ πάλιν: μάλιστα, αὐτὸ πρέπει νὰ κάμουν τὰ παιδιά! Ὅλοι οἱ γονεῖς θὰ ἐσηκώοντο, με τὸ δικό των, ἐναντίον μου. Ἐκτός τούτου, κ' ἐγὼ θὰ τὰ εἶχα πολὺ ἄσχημα με τὴν συνείδησίν μου, διότι θὰ ἐσυμβούλευα ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζω διόλου. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἄλλα εἶνε τὰ καθήκοντα τῶν παιδιῶν εἰς τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν τῶν δεκαπέντε, τῶν δεκαῖξ, τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἄν καθήκόν των ἦτο νὰ γίνωνται και στρατιῶται και νὰ πολεμοῦν, βεβαιώθητε ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ συμπληρώσουν τὸ εἰκοστόν, ἢ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ τὸ δέκατον ἐννατον ἐτος διὰ νὰ τὰ προσκαλέσῃ. Ἐξέστε δέ, ἐτι διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς ἕνας

έθελοντής μικροτέρας ηλικίας, πρέπει να είναι λιγάκι μεγαλόσωμος, ή να παρουσιάσει ψεύτικον πιστοποιητικόν, ή να μεταχειρισθῇ κανένα «τέχνασμα», όπως είδατε και εἰς τὸ ἀρθράκι ἐκείνο διὰ τούς μικροὺς Γάλλους ἐθελοντάς, ποὺ μετεφράσατε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν... Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι κανένα παιδί, συνομήλικον τοῦ 'Ηλία, δὲν ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ τὸν μιμηθῇ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, — ἐκτὸς ἐάν, ἕως τότε, ἔχει συμπληρώσῃ τὴν νόμιμον ηλικίαν.

Ἐὰν λοιπὸν αὐτὰ εἴνε τὰ σωστά και τὰ φρόνιμα, τί γίνεται ὁ θαυμασμός μας πρὸς τὸν μικρὸν ἐθελοντήν; Ἄ, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα! Τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἔκαμνε νάρνηθῶμεν, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ ἐπολέμησε κ' ἐπληρώθη, ἔκαμε κάτι ὠραῖον καὶ θαυμάσιον! Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι διὰ κάθε τι ὠραῖον καὶ θαυμάσιον, εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν εἰς τὸν καθένα: «Ὁφείλεις νὰ τὸ κάμῃς καὶ σύ!» Φαντασθῆτε π.χ. ἕνα παιδί, τὸ ὅποιον ἀπὸ δώδεκα ἢ ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἀναδεικνύεται ἐξοχὸς ζωγράφος, ποιητής, πιανίστας, ἡθοποιός, βιολιστής, ἀριθμομητήμων, τενόρος... Ὡς τὸ χειροκροτήσετε, θὰ τὸ ἐπαινέσετε, θὰ τὸ θαυμάσετε, ἀλλὰ δὲν θὰ πῇτε βέβαια εἰς ἑαυτὰς: «Μιμηθῇ τέ το!» Κανένα παιδί δὲν ἔχει χρέος νὰ τὸ μιμηθῇ, παρὰ τὸ πολὺ ἐκεῖνο πεῦθᾷ

«Τρέχει ἀπὸ κανόνι εἰς κανόνι...» (Σελ. 281, στ. α')

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΣΑΤΩ-ΜΟΡΑΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', ὅταν οἱ νεαροὶ εὐγενεῖς, οἱ προσωρινοί, ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων, διὰ τὸ τραχὺ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ, δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενην ηλικίαν διὰ νὰ καταταχθῶν, οἱ γονεῖς τῶν τούς ἐνεπιστεύοντο εἰς κανένα ἱκανὸν πλοίαρχον, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἤρχιζαν τὴν ναυτικὴν τῶν ἀγωγὴν.

Οὕτω, τὸ 1672, ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ παντῆσθαι εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἱππότη Τουρβίλ, ἕνα μαρκήσιον Λωζέν, ἕνα βαρὺν Βωβρέ, ἕνα κόμητα Δελαπόρτ καὶ τὸν ἱππότην Σατώ-Μοράν, ἀνεψιὸν τοῦ μεγάλου πλοίαρχου.

Ἀπόγονος τῶν ἀνδρείων κομητῶν Κοταντέν, ὁ νεαρὸς ἱππότης δὲν εἶχε παρὰ νάκολουθῆσθαι τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ θεῖου του. Δεκαεξαετῆς μόλις ὁ Τουρβίλ, «μὲ ὄψιν δεσποινίδος, μᾶλλον ἱκανὸς νὰ ὑπηρετῇ τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς παρὰ νὰ βσταῇ τὸς κόπους τῆς θαλάσσης», ὅπως ἔγραφεν ὁ ἱππότης

νηνεμία τὸν διεδέχθη, καὶ οἱ δύο ἀντιμέτωποι στόλοι δὲν ἀπετέλουν μετ' ὀλίγον παρὰ ἓν μόνον σύμπλεγμα, διότι τὰ πλοῖα ἐπήγαιναν μὴν ὅσον, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς καμμίαν τάξιν. Ἡ ναυμαχία ἤρχισεν οὕτω ἐκ μικροτάτης ἀποστάσεως καὶ οἱ πρῶτοι κανονιοβολισμοὶ ἐπροξένησαν μεγάλην φθοράν.

Ἐπὶ τοῦ «Βροντώδους», ὁ πλοίαρχος Ἀρντάν ἔχει τὴν δεξιάν χεῖρα συντετριμμένην. Ἐπὶ τοῦ «Υφροφάνου», ὁ κυβερνήτης Τρεῖγ-μποῦα πίπτει μετ' ὄμον τραυνημένον. Ὁ πλοίαρχος Κουξ τοῦ «Ἀγίου Φιλίππου» καὶ ὁ πλοίαρχος Μανιὸ τοῦ «Ἐξέχου» εἶνε ἐπίσης δεινῶς πληγωμένοι.

Μόνος ὁ ἱππότης Τουρβίλ μένει ἀθικτος ἐπὶ τοῦ «Φρονίμου», ἥρεμος ὡς εἰς αὐλικὴν τελετήν, μετ' ὅσον μετὰ τὴν χεῖλιν. Τὰ τηλεβόλα τοῦ πλοίου ἐξεμῶν πυρὶν βροχὴν, ἡ ὁποία προξενεῖ τοιαύτην φθοράν εἰς τὰ ὀλλανδικά, ὥστε ὁ Μπάνκερ ζητεῖ ἐνισχύσεις ἀπὸ τὴν ναύαρχον Ροῦύτερ.

Ὁ «Φρόνιμος» ἦτο τὸ μικρότερον τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιφειότερον. Διότι τὸ πλήρωμά του ἀπετέλει ὁ ἀπὸ τὸ ἀνθος τοῦ ναυτικοῦ, κυβερνῶμενον ὑπὸ ἀνδρὸς μεγάλης ἀξίας. Πιησίον τοῦ Τουρβίλ, ἀψήρῶν τὰ μυδράλλια ποῦ ἐπιπτον γύρω του, ὁ μικρὸς

Σατώ-Μοράν, μετ' ἡλλοιωμένην τὴν ὄψιν, μετ' ἡλλοιωμένους τοὺς ὤμους, κραδαίνει ἕνα μικρὸν μουσκέτον (τουφέκι) ἀνάλογον τοῦ ἀναστήματος του. Ἀλλὰ δὲν εἶνε παιγνίδι εἰς τὰ χεῖρια του. Πυροβολεῖ μετ' αὐτὸ διαρκῶς, καὶ κάθε πυροβολισμὸς του σκοτώνει ἀπὸ ἕνα ὀλλανδόν.

Ἐξαφνα, ἐνῶ οἱ πυροβολοῦνται τῆς ὀριστερᾶς πλευρᾶς ξαναγεμίζουν τὰ κανόνια τῶν, φεβρὰ γάλαζα βλημάτων τοὺς ἐξαπλώνει ὅλους ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐν τούτοις τὰ κανόνια δὲν ἐθίχθησαν καί, γεμάτα μέχρι στομίου, εἶνε ἑτοιμα νὰ ἐκσφενδονίσουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὰ μυδράλλιά των.

Ἐκπληκτοὶ πρὸ τῆς κακοτυχίας, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ «Φρονίμου» χάνουν πρὸς στιγμὴν τὴν ψυχραιμίαν των. Ὁ Τουρβίλ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν καὶ νὰ νικηθῇ τοὺς γεμιστάς καὶ τοὺς σκοπευτάς, ὅταν ὁ μικρὸς Μοράν, ὡς λεοντιδεὺς ἐξηγριωμένος, ρίπτεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν σφαιρῶν, οἱ ὅποιαι σφίγγουν ἀπαίστως εἰς τὸν αἶρα. Σκύπτει εἰς ἕνα ἐτοιμοθάνατον, ὁ ὁποῖος σφίγγει ἀκόμη σπασμωδικῶς εἰς τὴν χεῖρά του μίαν θρυαλλίδα, τὴν ἀρπάζει καὶ ὀρμᾷ εἰς τὰ κανόνια.

Τρέχει τότε ἀπὸ κανόνι εἰς κανόνι, καὶ διαδοχικῶς τοὺς βάζει φωτιά. Ἐνα μεγάλον ὀλλανδικὸν πλοῖον, κατὰ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐστραμμένη ἡ κανονοστοιχία, δέχεται ὅλους ἐκείνους τοὺς κεραυνούς. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, διεσπασμένον πανταχόθεν, τὸ σκάφος βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξαφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ δίνης φοβερᾶς.

Ἡ ἐνεργητικὴ αὐτὴ ἐπέμβασις τοῦ ἡνεατοῦς παιδίου, ἐπιφέρει κάποιαν ἀταξίαν εἰς τὸν ἐχθρόν. Καὶ ὁ Τουρβίλ ἐπωφελεῖται διὰ νὰ νασυναχθῇ καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸ πλοῖον του μίαν καλὴν θέσιν πρὸς μάχην.

Περὶ τὸ τέλος τῆς φοβερᾶς ἡμέρας, ὁ ὀλλανδὸς ναύαρχος ἦτο νικητής. Ἐν τούτοις ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐπολέμησε γενναίως καὶ ἔκαμε τὸν ἐχθρόν νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν νίκην.

Ὁ μικρὸς ἱππότης Σατώ-Μοράν δὲν περιωρίσθη εἰς τὸν πρῶτόν του ἐκείνον ἄθλον. Καταταχθεὶς εἰς τὸ τάγμα τῆς Μάλτας, εἰς τὸ ὅποιον ἀνῆκε καὶ ὁ θεὸς του, ἔδωκε τὸν ὅρκον τοῦ ἱππότη. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἡμπόδιζε νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ναυτικὸν τοῦ στάδιον.

Εὕρισκετο ἀκόμη παρὰ τὸ πλευρὸν

τοῦ θεοῦ του, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1679, ὅταν ὁ «Ἀπαράμιλλος» ἐναύαρχησε παρὰ τὸ Μπέλ-Ισλ.

Τὸ πλοῖον εἶχε χάσῃ ὅλην τὴν ἐξάρτυσιν, τὸ δὲ ἐμπρόσθιον μέρος ἔφερε ρήγμα τόσῳ μεγάλῳ, ὥστε ἐντὸς τριῶν ὥρων τὸ ὕδωρ ἀνῆλθεν εἰς τὸ κύτος πλέον τῶν δέκα ποδῶν. Ἡ ἀντήλσις ἀπέβαινε ματαιὰ, διότι τὸ πλοῖον ἦτο χαμένον. Τὸ πλήρωμα μόνον ἐπρόκειτο νὰ σωθῇ, πρὶν βυθισθῇ ὁ «Ἀπαράμιλλος».

Ὁ γδόντα ἄνδρες ἐπεδιδάσθησαν εἰς δύο λέμβους, αἱ ὁποῖαι προσήγγισαν τὴν «Ἰριδα», κυβερνωμένην ὑπὸ τοῦ ἱππότη Κουτλοζόν. Ἀλλ' ἡ ἀχαριστία τῶν σωθέντων ὑπῆρξε τόση, ὥστε, ἐκ φόβου μήπως τοὺς ὑπεγρέωναν νὰ ἐπιστρέψουν, διὰ νὰ πάρουν τοὺς συντρόφους των, ποῦ εἶχαν μείνῃ εἰς τὸ κινδυνεῦον πλοῖον, ἀφήκαν τὰς λέμβους νὰ πλέουν μόναι των, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε.

Ἡ θάλασσα ἦτο τόσον τρικυμιώδης, ὥστε ὁ Κουτλοζόν δὲν ἡμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ ἀκινδύνως τὸν «Ἀπαράμιλλον». Ἐπεισεν ὅμως ἐξ ναύτας, δι' ὑποσχέσεως γενναίας ἀμοιβῆς, καὶ μία λέμβος κατάρωσε νὰ φθάσῃ εἰς ἀπό-

στασιν βολῆς τυφεκίου ἀπὸ τὸ κινδυνεῦον πλοῖον. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ περισσότερον. Ὁ Τουρβίλ ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ φθάσουν τὴν λέμβον κολυμβῶντες. Ἀλλὰ τὸ ἐγγεῖρημα τοὺς ἐφάνη τόσον παράτολμον, ὥστε ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὸν «Ἀπαράμιλλον», μολοντοὶ θὰ ἐβίβυζοτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

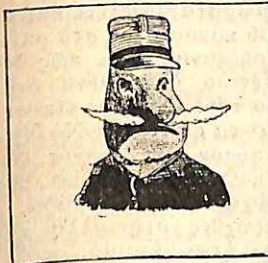
Ἐνας μόνον ἀξιωματικὸς ἠκολούθησε τὸν ἱππότην καὶ ἐσώθη μαζί του. Ἦτο ἕνα παιδί δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ ἀνεψιὸς του, ὁ μικρὸς Σατώ-Μοράν...

Ἀργότερα τὸν εὕρισκον κυβερνῶντα ἰδικὸν τοῦ πλοῖον καὶ διακρινόμενον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ναυμαχίαν τῆς Χόγης. Καὶ περὶ τὸ 1698, ἐξ ἔτη μετὰ τὴν ναυμαχίαν αὐτήν, οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν ἐγνώριζαν ὑπὸ τὸ παρωνύμιον «Ὁ Μαῦρος Σταυρός» — διότι τὸ σῆμά του ἦτο ὁ μαῦρος σταυρὸς τῶν Ἰπποτῶν τῆς Μάλτας, — καὶ τὸν ἔτρεμαν τόσον, ὥστε παντοῦ ὅπου ἐνεφανίζετο τὸ σῆμα αὐτό, οἱ ἄγγλοι καὶ ὀλλανδοὶ πειραταὶ ἐτρέποντο ἀμέσως εἰς φυγὴν, μὴ τολμῶντες νὰ συνάψουν μάχην.

(Eck.-Bouillier) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

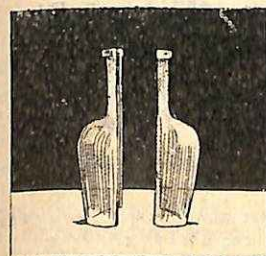
Ἀνθρωπόμορφος πατάτα

Ἡ πατάτα αὐτὴ εὐρέθη εἰς τὸ Σαίντ-Ἐλιέ τῆς νήσου Ἱερσέης, ἀπὸ ἕνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχάρισεν εἰς τὴν κ. Ι. Βαλμόν, εἰς τὸ Κασν. Ὁ τε-

λευταῖος οὗτος εἶχε τὴν ἀστείαν ἐμπνευσιν νὰ τῆς φορέσῃ ἕνα μικροσκοπικὸν πιλίκιον καὶ νὰ τὴν στολίσῃ μ' ἕνα ζευγάρι μουστάκια καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ πατατένιος ἀξιωματικὸς, τὸν ὅποιον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

Περίεργον συμβᾶν

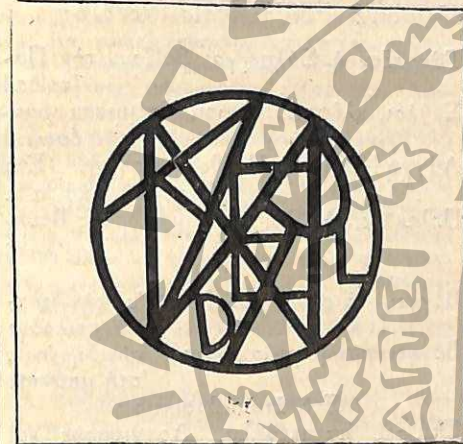

Ὁ κ. Ντρίσκολλ, εἰς τὸ Λίβερπουλ, ἔνα βράδυ τοῦ χειμῶνος, εἶχεν ἀφίσῃ νερὸν εἰς μίαν φιάλην. Τὸ ἄλλο πρωῒ, κῆρε τὴν φιάλην σπασμένην

ἐντεῖ ὡς ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἰδοὺ ἓν ὠραῖον μονόγραμμα. Θὰ ἐξηγιάσῃτε πρῶτα ὅλα τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα περιέχει. Καὶ ἐκ τούτων θὰ σχηματίσετε κατόπιν ἓν κοινὸν κύριον ὄνομα ἀνδρός, — γαλλικὸν ἐννοεῖται, — ἐκ τῶν γνωστῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Διὰ τὰς διακοπὰς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως»
καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

β'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

— Μπρὲ τὴν κλέφτην! Δὲν φαίνεται ποῦθεν κανένας ἀγροφύλαξ;

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τορπιλλοβόλου 11

ΒΑΡ	ΒΟΣ	ΜΑΙ	ΚΩ
ΟΣ	ΒΑΡ	Α	Ι
ΒΑΣ	ΛΟ	ΘΟ	ΝΑ

Νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τριῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

α') Τὸ κεφάλι τοῦ παιδίου εὕρεται κάτω ἀπὸ τὸν γιανὰ του. — β') Μεξικόν, Κολομβία, Βραζιλία, Καναδάς, Χιλή. — γ') A l'ongle on connaît le lion.

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Στῆς Λευτεριάς τὸ δένδρον τὸ θεώρωτο, Ποῦ τὰ αἵματα, ποτᾶμι, τὸ ποτίζουν, Ἀνάμεσα σὲ πράσινα θαφνόφυλλα Ὡρεῖς λουλούδια ἐλόλευκα ν' ἀνθίζουν.

Γιατί, στοῦ ποταμοῦ τοῦ αἱματογέννητου Τὸ κόκκινον, γοργέ, ἀφρισμένο ρέμμα Μετ' αἷμα τῶν ἡρώων, ποῦ πέφτουν ἰμάρτυρες, Σμίγει τ' ἄθωο παιδιῶν σφαγμένων αἷμα.
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

'Αερογιάλι» τῆς 'Ηρωϊκῆς Σάμου.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ εὐτυχεστέρη στιγμή τῆς ζωῆς μου» (πολύ ἐκτενὲς καὶ κάπως ἀκατάστατον).—«Ἐπιμερώματα» καὶ «Ἐαρινὴ βραδυά» (τέτοια, καὶ μὲ τὸ ἴδιον σχῆμα, ἔχω δημοσιεύσῃ πάρα πολλὰ).—«Τὴν ἔπαθε» (γνωστὸν τὸ ἀνέκδοτον καὶ ὅχι πολὺ καλογραμμένον).—«Στὴν 'Ελλάδα» (ἐνθουσιώδεις ἀλλ' ἄτεχον).—«Ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικά» (ἔπρεπε νὰ ᾔτο πῶ συμμαζευμένον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: 'Αγρὸ Μενεξεδάμι, κ. Θαλασσοπούλι, α. (Σ. Β.) 'Ηρωϊ: τοῦ 12, κ. (Ρ. Μ.) Νικηφόρος 'Ελλην, κ. (Π. Κ.) Δουδοβίκος Μπετόβεν, α. (Ν. Π.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: 'Ηχώ τῶν 'Αεροκεραυνίων, κ. (καὶ ὅχι ἄ. ὡς ἐτυπώθη κατὰ παραδρομὴν εἰς τὸ 32ον φύλλον) 'Ελλάς τοῦ Ρήγα, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Καταρὸ Σκλάκι, (0) μὲ 'Αφελὴ Σανθούλαν, Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα, 'Ηρωϊκὴν Σάμον—ἡ Ἀτρόμητος Σωφραζέτια (0) μὲ Μακεδονικὴν Ἀγωνα, Κρητικοπούλαν, Φάωνα—ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Εὐγενὲς Ἰωαννικόν, Ἀθάνατα 1921—1912, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Πολυπόθητον Μακεδονίαν, 'Αφελὴ Σανθούλαν, Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα, Φθινοπωρινὴν Ἀύσιν, Κρητικοπούλαν—ἡ Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη (0) μὲ 'Ηρωϊκὴν Σάμον, 'Ελπιδοφόρον 'Ελλάδα, Σανθὸ Διαβολάκι—τὸ Πειρακτῆριον (0) μὲ Τέλλον Ἀγραν, Κρητικοπούλαν, Τσοῦχτραν, Φάωνα—ὁ Νικηφόρος 'Ελλην (0) μὲ Τορπιλλοβόλον 11, 'Ελληνοπούλαν—ἡ Χρυσάλλις τοῦ Κάμπου (0) μὲ Κρητικοπούλαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Σχινόστολίστον Χίον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: 'Ἡρώα τοῦ Κιλκίς (μόνον οἱ ἐτήσιοι ὡπωσδήποτε, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ καμμία ἐξαίρεσις, ὅταν πρόκειται περὶ ἐκτάκτως ὥραιον ἔργον). 'Ἀήτητον Εὐζώνον (τόσον ἐκτενὲς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκριθῇ ὥστε τὸ ψευδώνυμον περιττόν). 'Στρατηλάτην τῶν 'Ελλήνων (ὅλα τὰ ποτελέσματα καὶ αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιεῖσθαι προσεχῶς). Πυγολαμπίδα (καλὴ διασκεδασίς στὴν ἐξοχὴ περιμένον). Ἀστέρων τῆς Ἀνατολῆς (ὅχι, δὲν ἐθύμωσα ἀπλῶς σοὺ ἐξήγησα τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ἄλλο δὲν ἐξούρην μῆπως ἔδωκα ἀκόμη τὰ ποτελέσματα). Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ (ὥραϊα τά... ἀποσιωπητικά· ἀλλὰ καὶ τὸ γράμμα σου). Νικηφόρον 'Ελληνα (ποῦ ὁ «Μικρὸς τζόκευ» τὸν τέπει πολὺ καὶ ἀνυπομένως περιμένει κάθε φύλλον νὰ βλέπῃ τὴν συνέχειαν· μὰ δὲν εἶνε ὥραιότατον μυθιστόρημα· μανθάνει κανεὶς καὶ ἱστορίαν). Χρυσάλλις τοῦ Κάμπου (εἶσαι δικαιοδοτημένη, ἀφοῦ εἶχατε τέτοιες φροντίδες· τώρα ὅμως γράφε μου). 'Αγρωστον Χ. (χαίρω ποὺ ἐγενίενε καλὰ· ἔ, αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος!). 'Ἡχὸν τῶν 'Αεροκεραυνίων (γράφε μου τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, ὅπως τὴν βλέπεις τώρα· ἀντασπάζομαι τὸν Φλοῖστον τοῦ Ἀρνούν). 'Ἡρώα τῆς Ἀύριον (ἔχει καλῶς). Τολμηρὸν Ἀεροπόρον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα). Νικητρίαν 'Ελλάδα (ἡγμον ἔστειλα). Χρηστίαν Ρ. Π. (ἐγκαίρως ἦλθε· καὶ χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ σου). Ἀἶσαν τῆς Παιρήπου (χαίρω ποὺ ἐγενίενε καλὰ· ὁ βροῦς πάλι καὶ κανένα ἄλλο μυρμηγκάκι σὰν τὴν «Κρινιώ»· δὲν πειράζει ἂν θὰ εἶνε καί... ἐλέφας). 'Ελληνικὸν Στρατόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Νησιωτοπούλαν (ἔστειλα). Κάριεν (καλῶς νὰ ἔλθῃς). Πιργι-νίπα Ἀφνειοῦ (εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους διαγω-

νισμούς, πλὴν τῶν 'Εβδομαδιαίων, συμμετέχουν δωρεάν οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον). Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Μαρίαν Χαρ. (ἐννοεῖται, τὸ ἴδιον εἶνε). Ἀπελευθερωθεῖσαν 'Ἡπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Γαλάτειαν (βραβεῖον ἔστειλα). 'Εν Τούτῳ Νίκα (βραβείον, διὰ τὸ βραβεῖόν σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃς δύο τόμους τῆς ὁρχμῆς). Ρόδον Μοσχοβόλημα (βραβεῖον ἔστειλα). Γαλήνην (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ). Κοσμοκράτειραν 'Ελλάδα (βραβεῖον ἔστειλα). Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). 'Ελληνικόν Ἰδεώδες (ὅχι δὲ τόση σχολαστικότης! ἀξίζει κάπου-κάπου κ' ἓνα ἀστεῖον). Μέλλοντα Ἐφενερίτην (βραβεῖον ἔστειλα). 'Ελληνικὴν Θεότητα, Ἀτρόμητον Σωφραζέτιαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην 'Ιουλίου, ὑπεκρίνω εἰς τὰ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

373. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον σχετλιαστικόν,
Τὸ δεύτερον φωτίζει,
Τὸ συνολὸν μου ὄνομα
Προδότης σχηματίζει.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης 'Ελλάδος

374. Στοιχειόγραφος

Βασιλέως τῶν Θηδῶν
Ἄν ἀλλὰξῃς τὸ κεφάλι,
Τῶν Ρωμαίων στρατηγῶν
Κάποιος ἔνδοξος προβάλλει.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

375. Ἀναγραμματισμός

Δίχως ἐμένα, λυτὰ μου,
Δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζήσης.
Κι' ἂν μὴ αναγραμματίσης,
Μέσ' στὴ Μυθολογία σου
Τότε θὰ μάπαντίσης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

376. Αἶνγμα

Διόχμος Ρωμαῖος τὸ ἀρσενικόν μου
Παρθένος μακαρία τὸ θηλυκόν μου

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφενερέτου

377. Δογοπαίγνιον

Τί κοινόν μετὰξὺ ἀλώπεκο· καὶ Οὐραλίων ὀρέων;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀήτητου Εὐζώνου

378. Ἐλλειποσύμφωνον

Π - ι - ου - εως - ε

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκράτειρας 'Ελλάδος

379. Γρίφος

ὦ Ἀρίστη! ὡς ὡς ὡς (Η) (Θ)
ὦ Ἀρίστη! ὡς ὡς ὡς (Η) (Θ) **τράκ** (Θ)

'Εστάλη ὑπὸ Εὐγενίας Γ. Γιαννοῦσης

Τέλος τοῦ 37ου Διογωνισμοῦ.

'Απὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει ὁ νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Προτείνω ἀλληλογραφίαν μὲ 'Εξόριστον Ἀθίδα, Τυχοδιώκτιδα, Βοσκοπούλαν τῆς Δωρίδος, Κερκυραϊκὴν Αἶσαν.
Καταρὸ Σκλάκι (11", 298)

Ελληνικὴ Καρδιά, Σάμιον Ἐπαναστάτην προσέλαβες τζόκευ;—Σατανᾶ, ἐχρέψες; Ὁνειρώδες Βάλς;—Πέννα Διαπλάσεως, γράφεις;—Per jocum—Μπαρουτοκαπνισμένη

Θερμὰ συγχαρητήρια, ἀγαπητὴ Εὐτυχία, διὰ τὸ Ράλλειον. Πιστεύω, μ' ἐνθυμῆσαι.
Κορηλία Προτορμά (11" 300)

Προτείνω εἰς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ συνδρομητὰς ἰδρυσιν Διαπλασιακοῦ Συλλόγου. Ὅστις δέχεται ἄς εἰδοποιήσῃ.

Νικητρία Ἑλλάς. (11" 301)

Ανταλλάσσω cartes διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως». Προτιμῶ fantaisies. Ἀνταποδίδω διαφόρους.—**Τσοῦχτρα (11" 302)** (Σημ. τῆς Διαπλ.—Τὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλ. διαβιβάζόμενα δελτία ἢ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ 30 λεπτῶν γραμματόσημον, συμφώνως τῷ Ὁδηγῷ. Κεφ. Ζ', § 6)

Πρίγκιψ Ἀφνειοῦ, ἐνομίζομεν ὅτι θὰ εἴεις τοῦλάχιστον τὴν εὐγένειαν νὰ μὴ μᾶς ἐνογλήσῃς πλέον κατόπιν ἐκείνου τοῦ μπιλιέτου τὸ ὅποιον δεικνύει τί εἶσαι.—**Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος, Ἀήτητος Εὐζώνος**

Ανταλλάσσω γραμματόσημα. Ζητήσατε τιμοκατάλογον.—Θ. Α. Στεφανίδης, Σάμος—Βαθύ. (11" 304)

Διαδὸν Ἐγγόνι, τί γρυτὲς δουλειὲς θὰ κάνῃς ἢ φρενολόγος σὰς, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ γιαντρέψῃ τὰ δικά της μυαλὰ καὶ ξεγγᾷ κάθε μέρα τὸ τσαντάκι της στὰ μπάνια; Προσέτι μάλῃς ὅτι ὁ Σγούρας ἤθελε νὰ πᾶς στὴ Σχολὴ τῶν Δοκίμων, ἀλλὰ ἐπειδὴ ζήτανε διάφορα!! μαθηματικὰ ἀπὸ τοῦ Ἰνμνασίου, δὲν θὰ δώσῃ φέτος.—**Σατανᾶς**

Εὐχαριστῶ, Χρυσαιτέ, γιὰ τὴ θερμὴ σου συμμοσύνη· ἂν θέλῃς δέξου κι' ἀπὸ μὲ μίαν ἄλλη πὶ καλὴ! Τὸν φίλον σου τὸ **Σατανᾶ** φορτώσου στὰ φερά σου, γιὰ νὰ τὸν πᾶς στὰ ὕψη, καὶ πρόλαβέ τον, φίλε μου, μήπως ὥταν τοῦ Σγούτα!.. ἄχ!!.. τὸ μυαλό του στρίψῃ.—**Ἀγνωστος Χ. (11" 306)**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 281).

ΑΘΗΝΩΝ: Εἰρήνη Φίλτσου, Εἰρήνη Μιλανή, Τούλα Ε. Καναβαριώτου, Νόστιμον Ἡμαρ, Γ. Βενάδος, Σ. Σουρής, Θ. Τραϊφόρου, Α. Γ. Σχινάς, Θ. Σ. Γιαννῆλος, Τρελλὴ Ναυτοπούλα, Ἐμ. Φλωράκης.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Ἐργέτα Λαμπαδαρίου

ΒΟΛΟΥ: Α. Χονδρός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διονύς. Γ. Κλάδης, (δύς).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἡρώς τοῦ Κιλκίς, Μαρία Γ. Κόστη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θεμ. Α. Νάλτσας.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πολυμήχανος, Ὀδυσσεύς, Ἰουλίτα, Μερχάκη. Ἀνδριάντα Α. Κασσιανῶ, Μαρία Α. Φερεντινοῦ, (52) Νίνα, Α. Ἀγγουστῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυροῦδης, Νικολ. Α. Λαζαοῦδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Ἀντ. Σταβάκος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασιλὴς Ἐλιούσατος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Γ. Γεραφῆ, (ἐξάκις) Ἀγγελος Ἀδ. Κίνας.

ΚΥΘΗΡΩΝ: Βασίλ. Γ. Πετρούχειλος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Κ. Γ. Δηλασῆς.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου, Ἀναστ. Κ. Κανελλόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γεωρ. Ἀλ. Θεοχάρης. Νικηφόρος Ναυμαχία. Ἰάσων Σκέντερης.

ΣΑΜΟΥ: Μανώλης Α. Καίτας.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἰωάννα Ε. Πετροκοκκίνου.

ΣΥΡΟΥ: Πάππια Α. Μονόπουλη, Νίκα Γ. Μπι-νίου.

ΤΑΝΑΓΡΑΣ: Σωτ. Γ. Μορίνος.

ΤΗΝΟΥ: Μαρία Γ. Χαλαλάκη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Ἰωαν. Κατσούλης, Σόλων Ν. Στραπολάκης, Δανάη Ε. Μενεξή, (32,33) Ἀνδρ. Σ. Κατσούλης.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γεωργ. Χ. Ζαγοῦρας (32,33) Π. Λεβέντης. Ἡρώς τῆς Ἡλείου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανέλης, Νικ. Ζ. Σπάλας. Κωνστ. Μ. Καλλιός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωκαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωσάν. Οἱ εἶς: **MARIA I. KOPHN** ἐν Ἡρακλείῳ, **ANΔPIANA A. KASSIANOU** ἐν Ἰθάκῃ, **ΓΕΩΡΓ. Α. Α. ΘΕΟΧΑΡΗΣ** ἐν Πειραιῶν, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1-Αὐγούστου.